

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

III. De præfatione Caroli Magni in sua Capitularia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

Taurinensis) peruersum pestiferumque Magistrum (Felicem) non solum æquiparare, verumetiam deprauando & blasphemando excellere contenderit, &c. validiore etiam castigatione, quàm suus antea Doctor fuerat, corripiatur, &c. En Felix apertissimè à Dungalo nominatur Auctor, Magister & Doctor eius erroris, quem Claudius sequebatur, & quem Dungalus in Claudio refutaturus erat. Et Claudius dicitur Felicis discipulus. Non iniuria igitur Felici hic quoque Iconomachicus error adseribitur. Libros Pseudocarolinos hic tacitus prætereo; quia in Horto sanctæ Crucis omnes nebulas à Calvinista hoc sparsas dispulimus.

CAPVT III.

De præfatione Caroli Magni in sua Capitularia.

EXTRA initio Capitularium Francicorum, quæ Pithœus euulgauit. Et in legibus Caroli Magni, quas olim Amerbachius, nuper R. P. Ioannes Busæus Societatis nostræ vna cum Hincmari Epistolis publicauit. Calvinista, more suo solens Constitutionem somniat, & quidem de Disciplina Ecclesiastica & officio Episcoporum. Inde contra Baronium euincere contendit, ad Regis seu Imperatoris, non ad Papa officium pertinere, ut Episcopis & Presbyteris leges præscribat. Sed Calvinista duo aduertere debuisset. Primum, Carolum quidquid fecit, fecisse nutu & permissu Episcoporum, ut leges latæ plus roboris ac firmitatis haberent, & efficacius in vsum moresque inducerent; quod satis ex ipso præfationis contextu liquet.

Secundum est, hæc Caroli Capitularia, nõ tam esse novas leges, quàm veterum Conciliorum Canones, ex quibus Carolus, vt & postea alij Reges & Imperatores Francici, vnum in volumen cõiecerunt & collegerunt illos, quorum obseruatio magis obuia & necessaria erit. Hoc cur non liceat Principi, præsertim consentientibus Episcopis ?

Reprehendit Caluinista Baronium, quòd hanc Præfationem Caroli retulerit ad Annum DCCC I. quasi hoc anno scripta fuerit; quem ait, falsitatis argui ex ipsa inscriptione; in qua Carolus vocatur tantum Rex Francorum, non Augustus, non Imperator solennibus huius anni titulis. Respondeo, Caluinista, more suo solens Baronio iniuriam facit. Nam Baronius non dicit præfationem istam hoc anno fuisse scriptam, & Capitularibus Carolinis præfixam; sed quia de legibus Caroli sermo eo anno incidere; hanc etiam præfationem Baronius citauit, imò & recitauit, vt ex ea lector intelligeret, quo animo Carolus Ecclesiasticis leges dare voluerit. Iste suo Illyrico in Catalogo Testium doctior corrigit, quod Illyricus corrigere nequirit; nam ex his numeris Anno Dominicæ Incarnationis DCC. LXXXVIX. facit ipse per Crisin suam hunc numerum DCC. XCVI. ratus numeros apud Illyricum fuisse transpositos. Sed nos malumus audire ipsum Carolum quàm hunc *ἀνεμν* criticum, qui in editione Pithœana ad finem cap. 82. Anno Dominica Incarnationis DCC LXXXIX. Indictione duodecima, Anno XX. Regni nostri Actum est huius legationis edictum in Aquisgrani Palatio publicè. Data est hæc quarta die decima Kal. April. Editio Amerbachiana. Pax prædicantibus, gratia obedientibus, & gloria Domino DEO nostro IESU CHRISTO, Amen. Anno Dominica Incarnationis DCC. LXXXIX.

LXXXIX. Indictione XII. Anno XX. Regni nostri actum est huius legationis edictum in Aquisgrani Palatio. Publicè data est hac carta die decimo Kal. Aprilis. Habeo etiam horum Capitularium ex Bibliotheca S. Galli apographum; ubi idem Annus Domini consignatur; & cætera prorsus cum Amerbachiana editione consonant; Et ut ego quoque Crisín, sed saniozem, adhibeam, pro, die decimo, legendum arbitror; duodecimo Kalend. Aprilis. Ex quibus etiam emendare licet mendum, quod extremis verbis in editionem Pithœanam irrepsit.

Inunc Calvinista, & Baronio temerè & impudenter inequitat; quasi Capitulare Caroli anno non suo collocarit; cum tu cum tua Critica totis foribus aberres. Et si quid cordis prudenter Critici habuisses, facilè vidisses apud Illyricum redundare illam quinarij notulam, V. qua extrita, numerus rectè constat.

Miratur Calvinista, cur Carolus cap. 82. Edit. Pithœanæ, Symbolum relegens non faciat mentionem *descensus ad inferos*. Respondeo, quia comprehendit sub illo; *mortuus est*; vel illo; *sepultus est*. Falsum est autem articulum hunc in nullo vetere Germanico Symbolo reperiri; falsitatem hanc redargui præfatione in *Murices Catholica & Germanica Antiquitatis*; ubi & illud Symbolum citavi, quod nuper Freherus cum notis euulgavit.

Ut autem videas quàm consideratus sit Calvinianus iste; Latino Capitulari subiungit interpretationem Germanicam: Et verba illa sua Latina: *Anno Dominica Incarnationis DCC. XCVI. Indictione XII. Anno XXI. Regni nostri Actum est huius Legationis in Aquis, Palatio publico, Datum die decima Kalend. Aprilis; ita Germanicè reddit. Im Jar nach 8 Menschwerdung unsers Herrens.*

vnd Heylands / sibenhundert vnd im sechs vnd neunzigsten / Indictione XII. vnsers Reichs im zwey vnd zwanzigsten Jar. Geben zu Ach in vnserm Kayserlichen Pallast / den 23. Tag des Monats Meyen / 16. Comparet hæc, qui Germanicam linguam intelligit, cum Latinis, & mox versoris huius acumen, & circumspæctionem deprehendet. Eratne Palatium Caroli Anno DCC.XCVI. *Cæsareum seu Imperatorium?*

CAPVT IV.

Caroli Magni iuramentum pro defensione Ecclesie.

IN nomine Christi spondeo atque polliceor ego Carolus Imperator coram Deo & beato Petro Apostolo, me protectorem & defensorem fore huius sanctæ Romanæ Ecclesie in omnibus utilitatibus, quatenus diuino fultus fuero adiutorio, prout sciero poterog. Recitat Baronius Anno DCCC. ex Ordine Romano.

Hoc iuramentum esse fictitium probat Calvinista duobus subtilissimis argumentis. Primum est. Quia Gratianus illud suo Decreto non inseruit, sed aliud longè recentius, quod Otho I. Pontifici Ioanni præstitit. Potius autem hoc Caroli Magni, suo operi intexuisset, si in rerum natura existisset.

Secundum, quia Leopoldus, Episcopus Bambergensis, in lib. de Zelo veterum Principum Germania iuramentum Caroli pro suppositio habet. Cuius verba cum Calvinista recitasset, subiungit. Vides, ut apertè neget ante tempora Othonis Magni in usu fuisse hanc iuramenti formulam, atque eadem